

Slavnost Všech svatých, 1.11., Belorgey

Bez vnitřního života není svatosti.
Vnitřní život nám umožňuje vyhnout se rutině.
Nepozorovali jste, že nemyslíte-li často a opravdu na Boha,
že jste jednali rychle, tak nějak všelijak?
Nepokračujete-li ve ctnosti, zdalipak to není proto,
že **nevládáte všechnu svou lásku do všech svých skutků?**

Nesmíme nikdy zapomínat,
že neoslavují Boha a nás neposvěcují naše skutky,
nýbrž duch, se kterým je konáme.
Člověk má cenu ne tím, co říká nebo co udělá,
nýbrž tím, jaký je;
Bůh nepočítá naše skutky, nýbrž je váží, a musíme dodat:
„Má láska je mou vahou“ („*Pondus meus – amor meus*“, sv. Augustin, *Confes.*)
tj. vážím tolik, kolik miluji.

„Co od vás očekáváme“,
pravil jeden kazatel při exerciciích mnichům,
„nejsou ani vaše modlitby, ani vaše oběti, nýbrž vaše **svatost**“.

Tyto zásady tak jasné, a tak uchvacující
můžeme vždycky ještě dále prohlubovat.
Ukazují zřejmě, že hodnota našich skutků
je závislá na hledisku naší víry,
na čistotě našich úmyslů
a na stupni lásky,
zkrátka na našem vnitřním životě.
Pomáhají nám proniknout vírou do nadpřirozeného světa, v němž máme žít.

Tam odhalujeme nová hlediska na základní hodnotu vnitřního života,
(studovanou nikoli abstraktně, jak se jeví sám v sobě,
nýbrž v okruhu činnosti duší.)

Slavnost Všech svatých, 1.11., Belorgey

Ve věčném úmyslu Božím jsme byli stvořeni jedině proto, abychom se stali svatými.

Buďme hluboce a upřímně přesvědčeni, že „Bůh stvořil svět a v něm působí převraty jen proto, aby vytvářel světce“.

Podle plánu Božího má tedy každý člověk směřovat k tomu, aby se stal svatým.

A přece mnoho dobrých duší si říká:

Svatost! Vždyť ta se nedá uskutečnit, to není pro mne, na tu já si nemohu činit nárok.

Je to proto, že si utvořily nesprávnou představu o svatosti.

Vidí ve svatých, jejichž životopisy čtou, nebo o nichž slyší, jen kromobyčejné stránky:

Strašlivé umrtvování, veliké milosti Boží, vidění, extase, zázraky...

Chce-li Bůh svatost pro všechny, nežádá zajisté nic nemožného.

Co je tedy svatost?

V podstatě je to „spojení duše s Bohem v dokonalé lásce“, podle slov svatého Jana:

Bůh je láska, a kdo setrvává v lásce, setrvává v Bohu a Bůh v něm.

Ale tato theologická definice je zase příliš theoretická a hodně abstraktní.

Hledíme tedy prakticky, ve skutečnosti, v čem záleží svatost.

Jak žijí svatí ve svém každodenním, všedním, životě? Co dělají?

Nic zvláštního na venek, nic více nežli ti, kteří jsou okolo nich, ale – tu je tajemství svatosti – činí, nebo se snaží konat vše mimořádně dobře.

Plní ve všem vůli Boží z lásky.

Všecko plní z lásky ke Kristu“ (*Řehole svatého Benedikta hlava IV.*).

Plní každé chvíle své stavovské povinnosti jako mnozí jiní,

ale tak dokonale, jak je jim to možné, i v nejmenších podrobnostech.

Svatá Terezie od Ježíška je nedávným příkladem
a také velmi výrazným, této svatosti.
Dovedla tak skvěle skrývat mimořádnou dokonalost všech svých činů,
že prošla životem takřka nepozorována většinou těch, které s ní žily.
Ve světě i v klášteře,
kolik to osob koná od rána do večera tytéž úkony vnější zbožnosti
(modlitby, mše svatá, svaté přijímání),
a přece jaké rozdíly v očích Božích.
Odkud to, ne-li z toho, že jsou v rozličných stupních svatosti?
Jedna duše jedná způsobem zcela vnějším,
zatím co u druhé je tato činnost prolnta a oduševněna životem vnitřním,
který ji ovládá v největších hlubinách nitra.
A tento vnitřní život je právě duší života křesťanského – ten vytváří světce.

Slavnost Všech svatých, 1.1. (Gabriela Bossis)

Je třeba, abychom žili ve spojení s celou církví.

Církev je jedna, ale ve třech stavech: v nebi, v očistci a na zemi.

Abychom se nestali egoisty žijícími jen sami pro sebe a ze sebe, každý den je vhodné myslet:

aspoň na jednoho světce v církvi oslavené v nebi,

aspoň na jednu duši z církve trpící v očistci,

a aspoň na jednoho člověka bojujícího v církvi na zemi.

Všimněme si, co se dnes s církví bohužel stalo.

Z církve oslavené jsme udělali církev nepotřebnou, nepochopenou,

Z církve trpící jsme udělali církev zapomenutou, neskutečnou,

Z církve bojující jsme udělali církev pohodlnou, světáckou, wellnesovou.

Z církve učící jsme udělali církev synodální,

Z církve adorující, klanící se eucharistickému Ježíši církev kazatelskou,

Z církve mlčící před posvátnými tajemstvími církev užvaněnou,

Z církve poslušné Kristu církev žijící podle modernistického ducha světa,

Z církve bojující, smírné a obětující se pro spásu světa jsme udělali

církev humanistickou, uspokojující potřeby a rozmary znuďeného člověka,

z církve misionářské jsme učinili církev ekumenickou,

z církve jdoucí ke všem národům hlásat evangelium,

jste učinili církev na vycházce kochající se krásami světa,

z církve patřící Kristu jsme učinili církev patřící světu,

z církve usilující o svatost děláme církev bez Kristova kříže,

bez Panny Marie, bez modlitby, bez práce, bez sebezáporu a pokání.

Z církve uzdravující, osvobozující a vyhánějící zlé duchy

jste učinili církev halloweenskou, potetovanou a pokejmonovskou.

Z církve plnící Boží přikázání jsme učinili církev diskutující.

Bůh dal všemu řád a člověku přikázání. Dábel začal dialog a způsobil zmatek.

Člověk, který neplní Boží přikázání, dokud se neobráti a nebude činit pokání,

dokud nebude mít proklečená kolena před svatostánkem, ať v církvi mlčí.

Z mlčení před Bohem se rodí obrácení a z obrácení svatost.

Církev je svatá, protože má svatého zakladatele Ježíše Krista,

svaté učení, svátosti jako prostředky posvěcení a mnoho světců.

Církev není bez hříšníků, ale ona sama je bez hříchu, neposkvrněná.

Když říkáme, že církev je svatá, nemluvíme tedy o věcech lepších než církev,

ale mluvíme o věcech lepších, než jsme my sami.

Křesťan nikdy dostatečně nemiluje Boha a bližního jako Kristus.

To je jediná věc, které bychom měli litovat.

Jediná věc v našem životě je smutná, že nejsme svatí.

Slavnost Všech svatých, 1.1. (katechismus, Bloy, Vácha, sv. Terezie)

Církev je svatá, protože má svatého zakladatele Ježíše Krista, svaté učení, svátosti jako prostředky posvěcení a mnoho světců. Církev není bez hříšníků, ale ona sama je bez hříchu, neposkvrněná. Když říkáme, že církev je svatá, nemluvíme tedy o věcech lepších než církev, ale mluvíme o věcech lepších, než jsme my sami.

Křesťan nikdy dostatečně nemiluje Boha a bližního jako Kristus. To je jediná věc, které bychom měli litovat.
Jediná věc v našem životě je smutná, že nejsme svatí.
Většina z nás se do života zapojuje jen malou částí své bytosti. Svatí nasazují plně svou duši. Bezpočet lidí žije a umírá, aniž by jednou jedinkrát použili své duše. Možná, že peklo spočívá v tom, že příliš pozdě poznáme, že máme naprosto nepoužitou duši, pečlivě poskládanou, ale ztrouchnivělou.

Každý svatý září jiným způsobem. Až budu jednou stát já sám před Bohem, otázka nebude znít, proč jsem nebyl svatým Petrem nebo svatým Pavlem.
Otázka bude, proč jsem nebyl sám sebou, proč jsem svou svatost nebudoval svým unikátním způsobem. Jsem pozván k cestě, po které nikdo nikdy přede mnou nepošel a o které se vlastně dopředu neví, kam vede. Svatí jsou cennou inspirací, ale nejsou vzorem ke kopírování.

sv. Terezie z Liseux říká:

„Pochopila jsem, že má-li církev tělo, nechybí ji ten nejpotřebnější úd. Pochopila jsem, že církev má srdce, které hoří láskou. Jenom láska udržuje údy církve v činnosti. Kdyby láska vyhasla, přestali by apoštolové hlásat evangelium, mučedníci by se zdráhali prolít krev. Láska v sobě obsahuje všechna povolání,

objímá všechny doby a místa.“

Slavnost Všech svatých, 1.1. (Caussade)

Svatost se nemá hledat ve velikosti nebo způsobu přikázaných skutků.

Pobádá-li nás k jednání sebelásky, pak zůstáváme ubozí uprostřed přemíry, která postrádá Boží ustanovení.

Svatost závisí na lásce, kterou má člověk k Božímu zalíbení.

V soukromém životě Ježíše, Marie a Josefa se nachází více lásky než velikosti, více formy než látky, a tyto nejsvětější osoby se nám nelíčí, jako by stále mysleli na svatost věcí, nýbrž na svatost, která je ve věcech.

Jak šťastné by byly duše, kdyby věděly o zásluze, která je v tom, co jim ukládá přítomný okamžik dne v každodenních povinnostech a pracích jejich stavu. Jak šťastné by byly duše, kdyby dokázaly pochopit, že svatost vyvěrá z věcí, které považují za bezvýznamné, dokonce je pociťují za rušivé.

Kéž by mohli nahlédnout, jak jim kříže vytesané touto prozřetelností, které jim jejich stav neustále přináší, otvírají mnohem jistější a kratší cestu, než by to nabízely mimořádné situace a neobyčejná díla, a že pravým kamenem mudrců je podřídit se Božím ustanovením, která mění všechna jejich zaměstnání v božské zlato. Jakou útěchu a odvahu by čerpali duše z myšlenky, že přátelství s Bohem včetně nebeské zásluhy se uskutečňuje tím, že nedělají více než musí beztak dělat, že netrpí více než musí beztak trpět, že to, co promarní a nemají za nic, stačilo by k tomu, aby vybudovali velikou svatost. Drahé duše, dělejte, co děláte, snášejte, co trpíte. Abyste to všechno konaly svatě, musíte změnit jen svůj postoj, totiž svou vůli. V tom spočívá svatost: chtít, co nás potkává z Božího ustanovení. Milujme Boží vůli a touto prostou láskou bude v nás všechno zbožštěno.

Slavnost Všech svatých, 1.1. (Opatrný, Chesterton)

Člověk, který se vydá Bohu, se může stát světcem, který bude mít sošky všude, ale také světcem, o kterém nikdo kromě Boha dál nebude vědět, což bude patrně většina z nás.

Člověk, který se vydá Bohu, má nesmírnou šanci, že přes evangelium oživí druhé lidi.

Člověk, který se vydá Bohu, má přinejmenším šanci, že bude Bohem oživen sám osobně. To není málo.

Také máme jistotu, že potud, kam se člověk vydá Bohu, potud není vysílačem a strůjcem zla. To také není málo.

Někdy nás napadne touha udělat svět svatým.

To je dobrá touha, ale je třeba začít správnými prostředky.

Těmi jsou Ježíšova blahoslavenství

a evangelní rady (čistota, chudoba a poslušnost).

Nepřivedou nás na Olymp světa, ale k jádru života.

Evangelní rady nám nenabízejí falešné jistoty.

Možností, jak udělat z evangelia karikaturu, je víc, než člověka napadne.

Jestliže člověk je karikaturou,

bude pravděpodobně slavnější před světem, než když bude Božím obrazem.

Světci jsou tím nejčistším Božím obrazem.

Ježíšova blahoslavenství se stala pro světce

povinnou moudrostí a dobrovolným bláznovstvím.

Světce je lékem, protože je protilékem.

Právě proto je světec často mučedníkem.

Světce je mylně pokládán za jed, protože je protijedem.

Obyčejně shledáme, že světec navrácí světu zdraví tím,

že přehání to, co svět zanedbává,

což rozhodně nebývá v každém věku totéž.

Každá generace však hledá instinktivně svého světce.

On není tím, co lidé chtějí, ale spíše tím, co potřebují.

Jestliže svět příliš zesvětští, může být pokárán církví,

jestliže však příliš zesvětští církev,

nemůže být stejně vhodně zapomenuta pro světskost samým světem.

Proto je dějinným paradoxem,
že **každá generace bývá obrácena světlem,**
který se od ní nejvíce odlišuje.

Slavnost Všech svatých, 1.1. (Pit'ha, Bernanos)

Svatí nejsou ze dřeva, ani ze sádry ani z bronzu,
jsou to lidé s tělem, z masa a kostí, z ducha a mysli.
Určitě jsou i teď mezi námi a my si jich nevážíme a posmíváme se jim,
protože jsou sice ve všem jako my, ale v jednom se velmi liší,
žijí podle osmera blahoslavenství, které jsme právě v evangeliu slyšeli.
To se dnes nenosí, a dokonce to překáží.
Slavnost všech svatých je slavností vítězů nad svodem pomíjivého světa.
Je to den těch, kteří užívali dobra stvoření tak, že se jím nedali spoutat.
Milovali je, s úctou přijímali Boží dary,
ale nevytvořili si pouta ani past, které by je připravily o svobodu.
Jsou to všichni, kteří nezaměnili své já za hromadu majetku a požitků,
měli málo oproti druhým, ale dost, aby žili opravdu a plně.
Znali hodnotu věcí.
Měli nejednu svízeľ a potíž, ale nedostali se do nekonečného tance lži.
Slavnost Všech svatých je den tichých vítězů.

Pit'ha, Dušičková zamyšlení, str.10 a 11

Církev je rodinný dům.
V takových domech je vždy nepořádek, stoly jsou pokaňkané
a ve spíži se zcela samovolně vyprazdňují sklenice se zavařeninou.
Křesťané nejsou nadlidé. Svatí jimi nejsou také.
Spíše jsou nejlidštějšími z lidí.
Svatí nejsou hrdinové převyšující lidstvo.
Svatí naopak berou druhé na sebe.
Svatý se snaží přiblížit se co nejvíce k lidství Ježíše Krista
- svého jediného vzoru.
Kristus se stal člověkem v tak dokonalé prostotě,
že vyvedl z míry hrdinu a posílil ty ostatní.
Kristus totiž nezemřel pouze za hrdiny, ale také za zbabělce.
Když na to zapomínají jeho přátelé,

jeho nepřátelé na to nezapomenou nikdy.

Bernanos, Svatí, naši přátelé

Slavnost Všech svatých, 1.1., Benson, Přátelství s Kristem, str. 81-84

Kdekoli je Ježíš Kristus uctíván jako Bůh,
tam jako květiny ze země raší po tisících jeho přátelé.
Výsledek úcty ke svatým je úcta k jejich božskému Příteli.
Tisíce lidí se naučili znát a milovat Ježíše z jeho spojení s jeho přáteli;
z jejich oběti pro něj;
ze způsobu, jakým byl jeho obraz reprodukován v jejich životech.
Neboť jak je možné navázat přátelství s přáteli Krista,
aniž bychom také my toužili po jeho božském přátelství,
které je inspirovalo?

Kristus je ve svatých, jako je plamen v lampě.
Jejich životy nejsou jen napodobenina nebo jeho odraz,
ale skutečné jeho projevení.
Svatí jsou světlo světa, protože v nich hoří největší Světlo světa.

V nádheře katolické víry vidíme tryskat všemi směry nové způsoby,
jimiž se můžeme učit milovat svého Pána.
On je přítomen ve všech, i když v každém jiným způsobem,
stejně jako sluneční světlo je přítomno
v poledním žáru, v jemném světle rozbřesku, v hladině vody,
v barevné záři soumraku, ve stříbrném svitu měsíce, v barvách květu.
Jakmile jednou poznáme, že Kristus je Všechno,
a ne jeden mezi tisíci; jakmile poznáme,
že neexistuje sláva nebo milost, které nejsou jeho;
že neexistuje dokonalost, která nemá vztah k jeho absolutnosti;
že není barva, která není prvkem jeho bělosti;
že není zvuk, který není obsahem ve škále jeho hudby -
- jakmile toto pochopíme, to znamená
- jakmile dojdeme k tomu, co máme na mysli,
když ho nazýváme Bohem;

jakmile unikneme z moderního ducha racionalizace,
která odsouvá jeho božství v naději, že spatří jeho lidství,
nalezneme ho skutečně ve všem.

Slavnost Všech svatých, P. Štěpán Smolen, Pominuté chvály

Jsou svatí, jejichž život je především **extází**,
jedním velkým vytržením a vzepětím směrem k Bohu,
a pak naopak jsou svatí, jejichž život je především **kenozí**,
jedním dlouhým stržením a sestupem směrem k zemi.
Ti první jsou taženi ke Kristu vzhůru nad plytkostí tohoto světa.
Ti druzí jsou Kristem taženi dolů,
právě do plytkostí tohoto světa, kam je Kristus sám předešel.
Jedni jsou znamením toho, že Pánovi učedníci nepatří světu,
druzí jsou znamením toho, že jsou k světu posláni.
Jde o dvojjedinou pravdu, ale její první část víc láká.
Vypráví o tajemných, a úžasných výšinách tam někde,
kdežto ta druhá o nejedné stoce právě tady.
Krvácející dlaně fascinují, mozolnaté méně.
Vzestupy ke Kristu přitahují víc než sestupy.
Svůdnost však v sobě skrývá riziko.
Extáze je totiž projevem moci, byť i té Boží,
zatímco kenoze je následováním svobodného Božího zbezmocnění.
A jazyku moci rozumí v jisté míře i ďábel.
Dokáže pochopit pohyb ze země vzhůru,
zatímco dobrovolný pohyb z nebe dolů je pro něj cizím jazykem.
Narození v bídě Betléma je mu nesrozumitelné.
Umírání v ubohosti kříže stejně tak.
Neumí rozluštit důvod cesty dvou svatých bratrů Cyrila a Metoděje
z výsluní Byzance do tmy slovanských lesů. *Strana 16-17*
Víme, že Ježíš uzdravil Petrovu tchýni.
Pokud měl Petr tchýni, měl i manželku.
O jeho ženě se nevypráví nic.
Zůstává výmluvně nezminěna.
A pouze její prázdná náruč na břehu Galilejského jezera
svědčí o tom, co se platí za svatost. *Strana 146*
“Jsou svatí jako pomněnky a svatí jako duby.
Rostou častokrát skryti lidským očím kdesi v zahradách za zdí.” *Strana 62*
Církev potřebuje svatého Jana od Kříže i svatého Františka z Assisi.
Mystika sv. Jana od Kříže znamená výstup na horu Karmel,
kam se kráčí postupným NE všemu stvořenému, *protože nic není jako Bůh.*

Mystika sv. Františka z Assisi znamená výstup na horu La Verna,
kam se jde postupným ANO všemu stvořenému, *protože skrze všechno se jde k Bohu.*
Obě cesty vyústí na Golgotě. *Strana 161*
Svatí nemají potřebu uchvátit svět sebou samým.
A přece často dochází k zázraku.
Člověk kovaný v Boží dílně podle vzoru Ježíše Krista,
je tím víc sám sebou, čím víc se podobá Pánu.
Ve světě tomu bývá tak,
že hledání originality vede přes excentricitu k banalitě,
zatímco ochota následovat original lidství,
který se ukázal v Ježíši Kristu, dává povstat vždy novým tvářím svatosti.
Svět je hnán touhou ohromovat;
touhou sdělovat nikoliv to, co je pravdivé, ale to, co je neotřelé;
touhou vystavit nikoliv to, co je krásné, ale to, co způsobí šok;
touhou žít nikoliv po vzoru včerejších ctností, ale tak jako nikdo předtím.
Nad Botticelím a Beethovenem žaslí prostřáček a odborník spolu,
nad dnešními některými ohyzdnými výtvary žasne odborník sám
a musí prostřáčka teprve instruovat, proč by i on měl žasnout,
byť by mnohem raději pokrčil rameny a pokračoval v cestě.
Umění už není korunou řemesla, ale jeho negací.
Poctivé řemeslo znamená pozorně přijímat z včerejšku
a přijaté předávám zítřkům.
Stavitel katedrál, skladatel chorálu a pisatel ikon
tvořili s úctou k formě, jako učedníci, nikoliv jako vystavovatelé sebe.
Tvůrčí genialita formou občas prosvítla, sama však nebyla cílem.
Co platí o umění, platí i o duchovním životě.
Bůh se nemění a lidská duše take ne.
Nelze přijít se spirituální revolucí,
lze jen v každé generaci znovu přijmout věčné zákonitosti.
Změní se možná důraz, instrumentace a tempo,
základní hudební téma však zůstane totéž.
Honba za originalitou probouzí marnivost, ochota k řemeslu vděčnost.
Ježíš má svůj pohled upřený na Otce a nedělá nic než to, co viděl u něj.
Svou slávu nehledá, ale zjevuje tu jeho.
Kopie není nápodoba. Kopie nestojí úsilí. Napodobování bolí.
Následování Krista znamená přijmout to,
co ke mně z Božího zjevení přes generace přišlo
a sdělit to svým životem znovu. Bude to totéž, ale jinak.
Plagiátor vydává za své, co je cizí, aby se oslavil.
Učedník naproti tomu připisuje všechno své Mistru, aby oslavil jeho.
Když je kněz při mši svaté nejméně originální, tehdy je nejvíce sám sebou.

Je to ve chvíli proměňování, když řekne:

“Toto je mé tělo. Toto je má krev.”

Strana 169

Slavnost Všech svatých, 1.1., sv. Bernard z Clairvaux

Pospěšme za přáteli, kteří nás čekají

K čemu slouží naše chvála svatých,
komu patří náš povinný příspěvek ke slávě, pro koho je naše slavnost?
Proč se jim má dostávat pocty z této země,
když podle Synova slibu je oslavuje nebeský Otec?

K čemu jsou tedy naše chvály na ně?
Svatí nepotřebují naše pocty a z našeho kultu nic nemají.

Je jasné, že když uctíváme jejich památku,
děláme to ve vlastním zájmu, nikoli v jejich.
Když myslím na svaté, planou v nás velké tužby.

První touha, kterou v nás památka svatých nejvíce probouzí nebo podněcuje,
je ta, abychom se těšili z jejich tak sladké společnosti
a zasloužili si být spoluobčany, rodinnými příbuznými blažených duchů,
abychom se octli ve svoru patriarchů, v zástupech proroků,
v senátu apoštolů, v šiku četných mučedníků, ve společenství vyznavačů,
ve sboru panen, abychom byli přidružení a šťastní ve společenství všech svatých.

Čeká nás prvotní komunita křesťanů a o tu my se nebudeme zajímat?
Svatí touží, aby nás měli u sebe, a my dáme najevo svou lhostejnost?

Očekávají nás spravedliví, a my se o ně nebudeme starat?

Zbavme se své politováníhodné apatie.

Vstaňme s Kristem a hledejme věci tam nahore a ty zakoušejme.

Pociťujme touhu po těch, kteří po nás touží,
pospěšme za těmi, kteří nás očekávají.

Nejenže máme toužit po společenství svatých,
ale také po tom, abychom prožívali jejich štěstí.

Když tedy vroucně toužíme stát spolu s nimi,
podporujme ve svém srdci intenzivněji svou touhu sdílet jejich slávu.

Tato velká touha jistě není nevhodná,

protože hlad po takové slávě je všechno, jen ne nebezpečný.

Je zde druhá touha, kterou v nás probouzí připomínka svatých, totiž aby Kristus, náš Život, se ukázal také nám tak jako jim a abychom s Ním uskutečnili naše zjevení ve slávě. Zatím se nám naše Hlava představuje nikoliv taková, jaká je v nebi, ale ve formě, jakou chtěla přijmout pro nás zde na zemi. Vidíme ji tedy korunovanou nikoliv slávou, nýbrž trny našich hříchů. Ať se tedy hanbí každý úd, že se honosí elegancí pod hlavou korunovanou trnám. Ať pochopí, že jeho elegance mu neslouží k poctě, ale vystavuje ho posměchu. Teprve nadejde okamžik Kristova příchodu, kdy už se nebude ohlašovat Jeho smrt. Uznejme tedy, že i my jsme mrtví a náš život je skryt s Ním v Bohu. Tehdy se Kristus zjeví jako oslavená Hlava a s ní zazáří oslavené údy. Tehdy přetvoří naše pokořené tělo a učiní ho slávou podobným Hlavě, kterou je On sám. Živme tedy svobodně touhu po slávě. Máme na to plné právo. Ale aby se naděje na blaženost tak nesrovnatelnou mohla stát skutečností, je nutné přispění svatých. Naléhavě o ně usiluje. Jen tak, s jejich přímluvou dospějeme tam, kam si sami nikdy nemůžeme troufat.

Slavnost Všech svatých, 1.1.

Láska je zároveň sladká a trpká.
Dokud budeme na tomto světě,
nikdy nebude sladkost lásky dokonale sladká,
protože nikdy nebude dokonalá
a nikdy nebude utišena a uspokojena.
Přesto je neobyčejně blahodárná.
Trpkost lásky ještě zvyšuje líbeznost její sladkosti,
podobně jako sladkost lásky posiluje půvab její trpkosti.
Bůh, který z toulce své nekonečné krásy
jako by nepřetržitě vytahoval šípy,
zraňuje duše těch, kdo jej milují,
když jim jasně dává nahlédnout,
že jejich láska je nepatrná ve srovnání s jeho lásky hodností.
Kdo však mezi smrtelníky netouží po tom,
aby vroucněji miloval božskou dobrotu, ten ji nemiluje dost.
Střídmost v tomto božském konání nestačí.
Nikdo nesmí při něm polevovat,
i kdyby mu to jakkoli dostačovalo.
**Kdo příliš nemiluje Boha,
ten sotva bude nenávidět hřích.**

sv. František Saleský, Pojednání o lásce k Bohu, strana 289-

Slavnost Všech svatých je opakem Halloweenu, 1.1.

Pro dnešního člověka

je Halloween náhražka za Slavnost Všech svatých a Památku zemřelých. Halloween je rouhání a výsměch svátku Všech Svatých a Památce zemřelých. Jeho symboly jsou pro křesťana nepřijatelné, protože vyznávají zlé duchy a oběti démonům. Jsou prostředkem k démonizaci a otupování dětského vědomí módou smrti, krutosti a disharmonie.

Děti napodobují ďábelský škleb, utrpení a smrt.

To vede k poruchám osobnosti dítěte.

Halloween je také velký marketingový byznys spojený s velkým ziskem firem a prodejen.

Výrobci hraček, kostýmů, filmů a potravin se horlivě podílejí na propagaci těchto ohavností.

Půjčovny kostýmů se předhánějí ve svých nabídkách.

Rodiče tak často netuší, že nabízejí malá děvčátka jako lahůdku pro pedofily.

Stále více mladých lidí, a zvláště dětí, je zotročených duchovně.

Neúspěšně se potulují po psychiatrických klinikách a různých léčitelích, kteří slibují uzdravení.

Farmaceutický průmysl vydělává na antidepresivech, která lékaři předepisují i dětem od útlého věku.

Jsou to však návykové látky s vedlejšími účinky.

Vyvrcholením satanova úsilí je každoroční slavnost Halloween.

Tento strašný satansko–okultní svátek

je odvozen z pohanského kultu na počest irského boha smrti Samhainu.

V době tohoto svátku se děti od nejtěžšího věku oblékají jako smrt, čarodějnice, netopýři, černé kočky, skřítky, upíři, sovy i jako sám ďábel.

Ti, kteří k tomu radí a vedou, jsou dokonce učitelé a vychovatelé.

Ačkoliv by měli u dětí rozvíjet a podporovat dobro a krásu,

dovolují praktikování takové ohavnosti.

Takovým způsobem zasévají do nevinných duší zkázu.

Především některé ženy,

u kterých bychom předpokládali vrozený cit, něhu a mateřskou lásku, potlačují v sobě své kladné city.

S nadšením a psychopatickým afektem se zapojují do organizování okultních orgií ve školkách a školách.

Nutí k tomu i naše děti, které se nedovedou bránit a nevědí, co všechno se za tím skrývá.

Tento svátek se předkládá jako tradiční neškodná zábava.

Ve skutečnosti jde o napodobení prastarých kultů a rituálů,

při kterých se přinášely oběti přímo Satanovi.

Do světa okultismu mohou vaše děti vstoupit

„haloweenskou čokoládou“, svítilicemi dýněmi či vlastní maškarádou.

Orientace na lebky, krvavé upíry a podobný nevkus,

který se předkládá jako úžasná zábava,

potlačují v dětských duších nevinnost.
Postupem času tento ohavný svátek otupí dětskou mysl,
aby ho chápala jako samozřejmost.

Slavnost Všech svatých, 1.1.

Církev je svatá, protože má svatého zakladatele Ježíše Krista,
svaté učení, svátosti jako prostředky posvěcení a mnoho světců.
Církev není bez hříšníků, ale ona sama je bez hříchu, neposkvrněná.
Když říkáme, že církev je svatá,
nemluvíme tedy o věcech lepších než církev,
ale mluvíme o věcech lepších, než jsme my sami.
Křesťan nikdy dostatečně nemiluje Boha a bližního jako Kristus.
To je jediná věc, které bychom měli litovat.
Jediná věc v našem životě je smutná, že nejsme svatí.
Nesmíme se nechat ďáblem přesvědčit o tom,
že být svatým je jen pro některé významné omilostněné duše.

Každý svatý září jiným způsobem.
Až budu jednou stát já sám před Bohem,
otázka nebude znít, proč jsem nebyl svatým Petrem nebo svatým Pavlem.
Otázka bude, proč jsem nebyl sám sebou,
proč jsem svou svatost nebudoval svým unikátním způsobem.
Jsem pozván k cestě, po které nikdo nikdy přede mnou neprošel
a o které se vlastně dopředu neví, kam vede.
Svatí jsou cennou inspirací, ale nejsou vzorem ke kopírování.

Každá generace hledá instinktivně svého světce.
On není tím, co lidé chtějí, ale spíše tím, co potřebují.
Jestliže svět příliš zesvětší, může být pokárán církví,
jestliže však příliš zesvětší církev, nemůže být stejně vhodně
zapomenuta pro světskost samým světem.
Proto je dějinným paradoxem,
že každá generace bývá obrácena světcem,
který se od ní nejvíce odlišuje.

Chesterton, Svatý Tomáš Akvinský

Slavnost Všech svatých, 1.1. (výpisky)

Církev je svatá, protože má svatého zakladatele Ježíše Krista, svaté učení, svátosti jako prostředky posvěcení a mnoho světců. Církev není bez hříšníků, ale ona sama je bez hříchu, neposkvrněná. Když říkáme, že církev je svatá, nemluvíme tedy o věcech lepších než církev, ale mluvíme o věcech lepších, než jsme my sami. Křesťan nikdy dostatečně nemiluje Boha a bližního jako Kristus. To je jediná věc, které bychom měli litovat. Jediná věc v našem životě je smutná, že nejsme svatí. Svatí nejsou ze dřeva, ani ze sádry ani z bronzu, jsou to lidé s tělem, z masa a kostí. Svatí nejsou nadlidé. Spíše jsou nejlidštějšími z lidí. Svatí nejsou hrdinové převyšující lidstvo. Svatí naopak berou druhé na sebe. Svatý se snaží přiblížit se co nejvíce k lidství Ježíše Krista, svého jediného vzoru. Kristus se stal člověkem v tak dokonalé prostotě, že vyvedl z míry hrdinu a posílil ty ostatní. Kristus totiž nezemřel pouze za hrdiny, ale také za zbabělce. Když na to zapomínají jeho přátelé, jeho nepřátelé na to nezapomenou nikdy. Většina z nás se do života zapojuje jen malou částí své bytosti. Svatí nasazují plně svou duši. Bezpočet lidí žije a umírá, aniž by jednou jedinkrát použili své duše. Možná, že peklo spočívá v tom, že příliš pozdě poznáme, že máme naprosto nepoužitou duši, pečlivě poskládanou, ale ztrouchnivělou. Člověk, který se vydá Bohu, se může stát světcem, který bude mít sošky všude, ale také světcem, o kterém nikdo kromě Boha dál nebude vědět, což bude patrně většina z nás. Člověk, který se vydá Bohu, má nesmírnou šanci, že přes evangelium ožíví druhé lidi. Člověk, který se vydá Bohu, má přinejmenším šanci, že bude Bohem oživen sám osobně. To není málo.

Také máme jistotu, že potud, kam se člověk vydá Bohu, potud není vysílačem a strůjcem zla. To také není málo.

Někdy nás napadne touha udělat svět svatým. To je dobrá touha, ale je třeba začít správnými prostředky. Těmi jsou Ježíšova blahoslavenství a evangelní rady (čistota, chudoba a poslušnost). Nepřivedou nás na Olymp světa, ale k jádru života.

Evangelní rady nám nenabízejí falešné jistoty. Možností, jak udělat z evangelia karikaturu je víc než člověka napadne. Jestliže člověk je karikaturou, bude pravděpodobně slavnější před světem než když bude Božím obrazem. Světci jsou tím nejčistším Božím obrazem. Ježíšova blahoslavenství se stala pro světce povinnou moudrostí a dobrovolným bláznovstvím. Svatí jsou určitě i teď mezi námi a my si jich nevážíme a posmíváme se jim, protože jsou sice ve všem jako my, ale v jednom se velmi liší - žijí podle osmera blahoslavenství. To se dnes nenosí a dokonce to překáží.

Světce navrací světu zdraví tím, že přehání to, co svět zanedbává, což rozhodně nebývá v každém věku totéž. Každá generace však hledá instinktivně svého světce. On není tím, co lidé chtějí, ale spíše tím, co potřebují. Každá generace bývá obrácena světce, který se od ní nejvíce odlišuje.

Svatost nezávisí na velikosti skutků, ale na lásce, kterou má člověk k Božímu zalíbení. V soukromém životě Ježíše, Marie a Josefa se nachází více lásky než velikosti, více formy než látky, a tyto nejsvětější osoby se nám nelíčí, jakoby stále mysleli na svatost věcí, nýbrž na svatost, která je ve věcech.

Slavnost Všech svatých, 1.1.

(*katechismus Tomáškův*, nový katechismus, **Journet**, Halík)

Církev je svatá, protože má svatého zakladatele Ježíše Krista, svaté učení, svátosti jako prostředky posvěcení a mnoho světců. +Tomášek

Církev není bez hříšníků, ale ona sama je bez hříchu, neposkvrněná. Když někdo žádá o přijetí do katolické církve, proč to vlastně dělá? Určitě to nedělá kvůli hříchům katolíků, které bijí do očí. Je třeba takovému člověku říci: „Až se stanete členem církve, zjistíte, že zůstáváte křehký a slabý člověk. Ten, kdo žádá o křest, přišel, protože zahlédl světlo, uviděl církev. O církvi s ním hovoříme. Nemluvíme tedy o věcech lepších než církev, ale mluvíme o věcech lepších, než jsme my sami. Ačkoli jsou křesťané hříšníci, nelze je vylučovat, protože mají kdykoli možnost činit pokání. +Journet

Svatost je i jinde než v římskokatolické církvi. Svatost není třeba dokazovat. Stačí ji ukázat. Jan Hus miloval katolickou církev, své reformní snahy činil z lásky k ní. Byl vášnivě zamilován do vize krásné církve bez poskvrn a bez farizejství. Avšak přes všechnu čistotu svých úmyslů se Jan Hus chytil do pastí hereze (bludu) morálního idealismu a z něho plynoucího morálního rigorismu. Přehnané očekávání a příliš přísné nároky mají za následek frustrace, znechucení a rezignaci. Kdo chce jen to nejlepší, často si nedokáže dost vážít dobrého, kdo chce jen ideálního partnera, nedocení dost toho svého skutečného. Církev potřebuje být stále až do konce světa reformována. Ale povinnost reformy má i kritik, aby nepronášel neodůvodněné námitky a nedoložené úsudky. Světci, kteří mají největší právo, aby se pohoršovali nad nešvary v církvi, právě ti si na nic nenaříkali. Něco jiného je kritizovat církev, protože ji miluji, stojím při ní v jejich těžkostech a nesu tíhu a horko dne, a něco jiného je kritizovat církev, když stojím jen jako nezúčastněný divák a službu církve přijímám jen jako servis. P.Halík

sv.Terezie říká: „Pochopila jsem, že má-li církev tělo, nechybí ji ten nejpotebnejší úd. Pochopila jsem, že církev má srdce, které hoří láskou. Jenom

lásky udržuje údy církve v činnosti. Kdyby láska vyhasla, přestali by apoštolové hlásat evangelium, mučedníci by se zdráhali prolít krev. Láska v sobě obsahuje všechna povolání, objímá všechny doby a místa.“

„Krev mučedníků je semenem nových křesťanů.“ Tertulián

Slavnost Všech svatých, 1.1.(Bernanos)

*Na světě je v této chvíli,
někde vzadu v kostele nebo v obyčejném domě nějaký chudák,
který spíná ruce z hloubi své bídy,
aniž dobře ví, co říká nebo aniž cokoli říká,
děkuje Bohu za to, že ho učinil svobodným a schopným lásky.
Někde jinde dlí u svého mrtvého dítěte matka
a podává Bohu svou naříkající rezignaci.
Vševládný Stvořitel vesmíru k ní potichoučku zašeptá:
„Odpusť mi to. Jednou pochopíš, vzdáš mi dík.
Ale teď čekám na tvé odpuštění.“
Ti dva, ta utrmácená žena a ten chudák se v onom okamžiku,
kdy pokorně přijímají svůj osud a sami sebe,
nacházejí v srdci tajemství, v ústředí vesmírného stvoření
a v samém tajemném Božím úradku.
Zatímco se vystavovali, aniž o tom věděli,
veškerému nebezpečí ve svém lidském chování,
plně se realizovali v Kristově lásce. Byli zkrátka svatí.*

Většina z nás se do života zapojuje jen malou částí své bytosti.

Svatí nasazují plně svou duši.

Bezpočet lidí žije a umírá, aniž by jednou jedinkrát použili své duše, byť k tomu, aby uráželi Boha.

Možná, že peklo spočívá v tom, že příliš pozdě poznáme, že máme naprosto nepoužitou duši, pečlivě poskládanou, ale ztrouchnivělou.

Nic není lépe seřízeno, přesněji uspořádáno a hierarchicky odstupňováno než vnější život církve. Avšak vnitřní život církve překypuje zázračnou svobodou Ducha svatého, který vane, kam chce.

Církev viditelná na zemi a církev neviditelná v nebi nejsou dvě církve.

Církev viditelná je to, co můžeme vidět z církve neviditelné.

Poznáváme tím víc, co je na církvi lidské,
čím méně jsme hodni znát, co je na ní božské.

Jak jinak vysvětlit onen podivný jev,
že světci, kteří mají největší právo naříkat si na nešvary
a ohavnostmi církve viditelné,
jsou právě těmi, kteří si na nic nikdy nenaříkají?

Kdyby svět byl jen mistrovským dílem symetrie
precizního architekta nebo profesora logiky, tedy Boha hodináře, který
nechal svět sobě napospas,
skýtala by církev pohled dokonalého řádu,
svatost by byla první výsadou velení, každý stupeň v hierarchii
by odpovídal vyššímu stupni svatosti až po papeže.

Kdo z nás by chtěl takovou církev?

Kdo by se v ní cítil dobře?

Zůstali bychom stát na prahu téhle společnosti nadlidí

a v ruce žmolili čepici.

Církev je rodinný dům.

V takových domech je vždy nepořádek, stoly jsou pokaňkané
a ve spíži se zcela samovolně vyprazdňují sklenice se zavařeninou.

Křesťané nejsou nadlidé. Svatí jimi nejsou také.

Spíše jsou nejlidštějšími z lidí. Svatí nejsou hrdinové převyšující lidstvo.

Svatí naopak berou druhé na sebe.

Svatý se snaží přiblížit se co nejvíce k lidství Ježíše Krista

- svého jediného vzoru.

Kristus se stal člověkem v tak dokonalé prostotě,

že vyvedl z míry hrdinu a posílil ty ostatní.

Kristus totiž nezemřel pouze za hrdiny, ale také za zbabělce.
Když na to zapomínají jeho přátelé, jeho nepřátelé na to nezapomenou nikdy.

Bernanos, Svatí, naši přátelé
**Slavnost Všech svatých, P. Štěpán Smolen, Pomínuté chvá-
ly**

Jsou svatí, jejichž život je především **extází**,
jedním velkým vytržením a vzepětím směrem k Bohu,
a pak naopak jsou svatí, jejichž život je především **kenozí**,
jedním dlouhým stržením a sestupem směrem k zemi.
Ti první jsou taženi ke Kristu vzhůru nad plytkostí tohoto světa.
Ti druzí jsou Kristem taženi dolů,
právě do plytkostí tohoto světa, kam je Kristus sám předešel.
Jedni jsou znamením toho, že Pánovi učedníci nepatří světu,
druzí jsou znamením toho, že jsou k světu posláni.
Jde o dvojjedinou pravdu, ale její první část víc láká.
Vypráví o tajemných, a úžasných výšinách tam někde,
kdežto ta druhá o nejedné stoce právě tady.
Krvácející dlaně fascinují, mozolnaté méně.
Vzestupy ke Kristu přitahují víc než sestupy.
Svůdnost však v sobě skrývá riziko.
Extáze je totiž projevem moci, byť i té Boží,
zatímco kenoze je následováním svobodného Božího zbezmocnění.
A jazyku moci rozumí v jisté míře i ďábel.
Dokáže pochopit pohyb ze země vzhůru,
zatímco dobrovolný pohyb z nebe dolů je pro něj cizím jazykem.
Narození v bídě Betléma je mu nesrozumitelné.
Umírání v ubohosti kříže stejně tak.
Neumí rozluštit důvod cesty dvou svatých bratrů Cyrila a Metoděje
z výsluní Byzance do tmy slovanských lesů. *Strana 16-17*
Víme, že Ježíš uzdravil Petrovu tchýni.
Pokud měl Petr tchýni, měl i manželku.
O jeho ženě se nevypráví nic.
Zůstává výmluvně nezmíněna.
A pouze její prázdná náruč na břehu Galilejského jezera
svědčí o tom, co se platí za svatost. *Strana 146*
“Jsou svatí jako pomněnky a svatí jako duby.
Rostou častokrát skryti lidským očím kdesi v zahradách za zdí.” *Strana 62*

Církev potřebuje svatého Jana od Kříže i svatého Františka z Assisi.
Mystika sv. Jana od Kříže znamená výstup na horu Karmel,
kam se kráčí postupným NE všemu stvořenému, *protože nic není jako Bůh*.
Mystika sv. Františka z Assisi znamená výstup na horu La Verna,
kam se jde postupným ANO všemu stvořenému, *protože skrze všechno se jde k Bohu*.
Obě cesty vyústí na Golgotě. *Strana 161*
Svatí nemají potřebu uchvátit svět sebou samým.
A přece často dochází k zázraku.
Člověk kovaný v Boží dílně podle vzoru Ježíše Krista,
je tím víc sám sebou, čím víc se podobá Pánu.
Ve světě tomu bývá tak,
že hledání originality vede přes excentricitu k banalitě,
zatímco ochota následovat original lidství,
který se ukázal v Ježíši Kristu, dává povstat vždy novým tvářím svatosti.
Svět je hnán touhou ohromovat;
touhou sdělovat nikoliv to, co je pravdivé, ale to, co je neotřelé;
touhou vystavit nikoliv to, co je krásné, ale to, co způsobí šok;
touhou žít nikoliv po vzoru včerejších ctností, ale tak jako nikdo předtím.
Nad Botticelím a Beethovenem žasli prost'áček a odborník spolu,
nad dnešními některými ohyzdnými výtvary žasne odborník sám
a musí prost'áčka teprve instruovat, proč by i on měl žasnout,
byť by mnohem raději pokrčil rameny a pokračoval v cestě.
Umění už není korunou řemesla, ale jeho negací.
Poctivé řemeslo znamená pozorně přijímat z včerejšku
a přijaté předávám zitrkům.
Stavitel katedrál, skladatel chorálu a pisatel ikon
tvořili s úctou k formě, jako učedníci, nikoliv jako vystavovatelé sebe.
Tvůrčí genialita formou občas prosvitla, sama však nebyla cílem.
Co platí o umění, platí i o duchovním životě.
Bůh se nemění a lidská duše take ne.
Nelze přijít se spirituální revolucí,
lze jen v každé generaci znovu přijmout věčné zákonitosti.
Změní se možná důraz, instrumentace a tempo,
základní hudební téma však zůstane totéž.
Honba za originalitou probouzí marnivost, ochota k řemeslu vděčnost.
Ježíš má svůj pohled upřený na Otce a nedělá nic než to, co viděl u něj.
Svou slávu nehledá, ale zjevuje tu jeho.
Kopie není nápodoba. Kopie nestojí úsilí. Napodobování bolí.
Následování Krista znamená přijmout to,
co ke mně z Božího zjevení přes generace přišlo
a sdělit to svým životem znovu. Bude to totéž, ale jinak.

Plagiátor vydává za své, co je cizí, aby se oslavil.
Učedník naproti tomu připisuje všechno své Mistru, aby oslavil jeho.
Když je kněz při mši svaté nejméně originální, tehdy je nejvíce sám sebou.
Je to ve chvíli proměňování, když řekne:
“Toto je mé tělo. Toto je má krev.”

Strana 169

Slavnost Všech svatých je opakem Halloweenu, 1.1.

V současné době jsme svědky mohutné exploze satanský kultů.
Satan nenápadně proniká všude a chytá do svých sítí co nejvíce nevinných lidí, zvláště dětí. Noviny, internet, televize a obchody jsou plné materiálů o spiritismu, mimoprirozených věcí, zaručených prorocství, UFO a jiných jevech inspirovaných démonem. Svatý Pavel říká: *Všechno zkoumejte, a co je dobré, toho se držte. Chraňte se zla v jakékoliv podobě. Sám Bůh pokoje kěz vás dokonale posvěti, ať si uchováte duši i tělo neposkvrněné pro příchod našeho Pána Ježíše Krista.*

(1 Sol 5, 21n)

Stále více mladých lidí, a zvláště dětí je zotročených duchovně. Neúspěšně se potulují po psychiatrických klinikách a různých léčiteli, kteří slibují uzdravení. Farmaceutický průmysl vydělává na antidepresivech, která lékaři předepisují i dětem od útlého věku. Jsou to však návykové látky s vedlejšími účinky. Vyvrcholením satanova úsilí je každoroční slavnost Haloween. Tento strašný satansko-okultní svátek je odvozen z pohanského kultu na počest irského boha smrti Samhaina.

V době tohoto svátku se děti od nejtělejšího věku oblékají jako smrt, čarodějnice, netopýři, černé kočky, skřítky, upíři, sovy i jako sám ďábel. Ti, kteří k tomu radí a vedou, jsou dokonce učitelé a vychovatelé. Ačkoliv by měli u dětí rozvíjet a podporovat dobro a krásu, dovolují praktikování takové ohavnosti. Takovým způsobem zasévají do nevinných duší zkázu, rozklad a zápach. Především některé ženy, u kterých bychom předpokládali vrozený cit, něhu a mateřskou lásku, potlačují v sobě své kladné city. S nadšením a psychopatickým afektem se zapojují do organizování okultních orgií ve školkách a školách.

Nutí k tomu i naše děti, které se nedovedou bránit a nevědí, co všechno se za tím skrývá. Když se někde proti tomu zvedne vlna protestů, pořádají se tyto orgie místo vyučování s „požehnaní nejvyšších institucí“. Tím vším se otevírají dveře ďáblu. Tento svátek se předkládá jako tradiční neškodná zábava. Ve skutečnosti jde o napodobení prastarých kultů a rituálů, při kterých se přinášely oběti přímo Satanovi. Do světa okultismu mohou vaše děti vstoupit „haloweenskou čokoládou“, svítícími dýněmi či vlastní maškarádou. Orientace na lebky, krvavé upíry a podobný nevkus, který se předkládá jako úžasná zábava, potlačují v dětských duších nevinnost. Postupem času tento ohavný svátek otupí dětskou

mysl, aby ho chápala jako samozřejmost.

**Halloween je rouhání a výsměch svátku Všech Svatých.
Jeho symboly jsou pro křesťana nepřijatelné,
protože vyznávají zlé duchy a oběti démonům.
Jsou prostředkem k démonizaci a otupování dětského vědomí
módou smrti, krutosti a disharmonie.**

Děti napodobují lidské oběti, ďábelský škleb, utrpení a smrt.

To vede k poruchám osobnosti dítěte.

Halloween je také velký marketingový byznys
spojený s velkým ziskem firem a prodejen.

Výrobci hraček, kostýmů, filmů a potravin se horlivě podílejí na propagaci těchto ohavností.

Půjčovny kostýmů se předhánějí ve svých nabídkách.

Rodiče tak často netuší, že nabízejí malá děvčátka jako lahůdku pro pedofily.

Nezaostávají za nimi ani výrobci hraček.

Na trh přicházejí ohavnosti i pro batolata.

Je to ezoterický okultní svátek antikrista a pekelných mocností.

V roce 2011 utratili lidé v USA na halloween 686 000 000 dolarů.

Rozmyslete si,

zda budete slavít se svými dětmi svátek Všech svatých

nebo je propůjčíte rouhavému halloweenu.

